Cornel Mărginean - Omul-cel-trist

Nava trecu pe lângă soare la distanţa minimă admisă de norme şi se înscrise pe ultima sa porţiune de drum, spre Pământ. Omul-cel-trist îşi prinse chingile de corp pentru a mări viteza la maxim şi îşi pironi ochii îngânduraţi pe aparatele bordului. Nu peste mult timp, ateriză cuminte, fără nici o piedică, pe aerospaţiul intermediar aflat la limita atmosferei şi trecu în camerele de adaptare la starea de pe pământ. Lasă în grija celor de pe staţie tot ce adusese de pe Sirius. El îşi luă doar un mic aparat de păstrat vise pe care şi-l legă de gât cu un lănţişor subţire. Avea înregistrat visul său de întoarcere acasă. Plecase în misiune cu mult timp în urmă, cei care îl aşteptaseră îl cunoşteau doar din programele pe termen lung pe care le studiaseră în şcoală.

Era ora 7 dimineaţa. La 8 se instala într-o navetă care îl cobori în şase minute pe pământ. De la baza aeriană luă un avion. Pana la 10, când ajunse la destinaţie, Omul-cel-trist privi pe geam la nori şi la petele colorate de pe pământ. Din când în când pipăia aparatul de la gât, ca şi cum se temea să nu-l uite sau să nu îl piardă. Cobori şi se instală apoi în minibusul care ocoli trupurile uriaşe ale avioanelor şi se încadră pe o autostradă. După două ore de tăcere, şoferul îi spuse că poate cobori. Erau în rada unui port la ocean. Se îndepărtă şi urcă pe puntea unui vapor ce porni spre sud. Privi trist apele, cerul şi soarele, doar pescăruşii îl încântau şi parcă privirea i se destindea văzându-i. Pe la ora 14 se vedea bine uscatul şi gurile unui fluviu, ca o dantela albastra.

Coborî într-o şalupă ce se îndreptă apoi spre mal, urcând fluviul spre continent. Ajunseră într-un loc unde şalupa se opri lângă o barcă lungă, subţirică, mânuita de un om scund şi tăcut. Acesta trecu cu barca prin frunzişuri şi poteci firave de apă, până când mlaştina se termină în pământ tare, împânzit cu iarba. Omul-cel-trist se lumină privind spre maşina veche, parcă recunoscând-o. Urcă pe platforma din spate şi făcu semn şoferului, ascuns sub o pălărie îndoită, să plece. Maşina ridică nori gălbui de praf. Omul-cel-trist nu se mai sătura să privească spre dealuri, ca şi cum ar fi vrut să se înalte şi să vadă dincolo de ele.

Maşina se opri aproape de o coliba lângă care o căruţă cu caii înşeuaţi era gata de plecare. Omul-cel-trist se aşeză pe capră şi privi cu plăcere cozile mişcătoare ale cailor chinuiţi de muşte. Merseră aşa până ce căruţă nu mai putu înainta pe drumurile rele şi înguste. Lângă un pom înalt erau aşteptaţi de un om cu barba nerasa, ce ţinea de căpăstru un asin. Săltă sprinten pe spinarea animalului şi o luară în sus pe povârnişuri abrupte. Omul-cel-trist râdea rupând crenguţe din tufişurile uscate şi lovind cu ele crupa muncită a bietului animal. Când începu să se însereze, se văzură primele case ale satului. Sări de pe asin, fugind spre sat, ocoli pe lângă râuleţul gălăgios, pe după grădinile vecinilor. Se opri la intrarea în strada şi o privi fericit. Se îndreptă spre o tufa de soc şi rupse o tulpină, o curăţă de frunze, cu excepţia ultimei, care era coada căluţului sau. Încălecă ţanţoş peste tulpină, o lovi şi porni la trap spre casă.

Casa lor era aşezată pe un tăpşan. Opri lângă poartă, legă „calul” nărăvaş de gard, după ce-l cuminţi, şi deschise poarta. Un val de fericire îl străbătu ca o apă. Când ajunse lângă prispă se lasă în iarba moale, să zburde, pe urma auzi glasul mamei din casa.

- Fugi fată şi vezi ce face cel mic, nu cumva să-i fie frig!

Sora sa, o fetiţă de şapte ani, veni de-şi lua în braţe frăţiorul, care scânci puţin, şi intră apoi înăuntru.

- Dă-l încoace, la mama.

Omul-cel-trist începu să plângă de fericire.

- Ce-i cu tine copile, tu, adu sticla cu lapte, i-o fi foame.

Fetiţa umplu cu stângăcie sticla cu lapte de capra şi-i potrivi ţâţa de cauciuc între gingii. Omul-cel-trist plânse mai departe.

- Mama, uite ce jucărie frumoasă are prinsa de gat!

Mama luă în mână aparatul de păstrat vise şi îl privi speriată. Nu ştia de unde apăruse. Văzu că cel mic privea cu interes jucăria, dând din mâinile gingaşe. Luă o sfoara, o petrecu pe după lănţişor şi o legă de grindă, deasupra copilului. Omul-cel-trist râdea pentru prima oara în viaţă. Dând cu mânuţa spre jucărie, o lovi şi din acesta se ivi o lumina dulce şi un cântec ca o adiere. Adormi.

Pe o ridicătură de pământ, unde părea că fusese cândva ridicată o casă, doi ciobani se pregăteau să se culce sub cerul liber. Se înserase bine, când o luminiţă se aprinse lângă ei şi o muzica dulce, parcă venită din zări îi sperie tare. Auziseră ei din bătrâni nişte legende cu oameni ce trăiseră cândva pe pământ, care au plecat spre stele. Uneori li se mai întorc sufletele şi cântă cântece de dor după lume.